

Goedk. v. h. op 15 Oct. 1948 te Londen tussen Nederland en Groot-Brittannië en N.-Ierland gesl. verdr. ter verm. van dubbele bel., enz.

1471

VOORLOPIG VERSLAG VAN DE COMMISSIE VAN RAP-
PORTEURS over het ontwerp van wet tot goedkeuring van
het op 15 October 1948 te Londen tussen Nederland en
Groot-Brittannië en Noord-Ierland gesloten verdrag ter ver-
mijding van dubbele belasting en ter voorkoming van het
ontgaan van belasting met betrekking tot belastingen van
inkomsten.

Bij de overweging van dit wetsontwerp in de afdelingen der Kamer
werd de vraag gesteld, welke betekenis is te hechten aan de mede-
ondertekening aanvankelijk van den Minister van Overzeese Gebieds-
delen, later dien voor Uniezaken en Overzeese Rijksdelen (a.i.) en
telkens van den Minister zonder Portefeuille aan dat Ministerie. (Vgl.
het Eindverslag van de Commissie van Rapporteurs uit deze Kamer
over wetsontwerp no. 1429.)

Hoewel dit in artikel 1 van het ontwerp niet tot uitdrukking is
gebracht, kan bij voorbeeld uit artikel XIX van het verdrag worden
afgeleid, dat vooralsnog alleen goedkeuring voor het Rijk in Europa
wordt verlangd. Men vroeg zich af, of de medeverantwoordelijkheid
van de bovengenoemde Ministers dan ligt verscholen in de mede-
deling op blz. 13 der Memorie van Toelichting, dat bij artikel XIX
„de mogelijkheid (wordt) geopend, dat Suriname, Curaçao en even-
tueel Indonesië tot het verdrag of tot bepaalde artikelen daarvan
..... toetreden”.

Gaarne zou men vernemen, of de Regering thans in het kader
der Nederlands-Indonesische Unie te dezer zake nog enige mogelijk-
heid en wenselijkheid van samenwerking met Indonesië aanwezig
acht, of zij met Suriname en de Nederlandse Antillen bereids in
overleg was getreden — zo ja, of omtrent de uitkomst daarvan reeds
enige inlichting kan worden verstrekt — en of de mogelijkheid, welke
artikel XIX laat, nog van belang kan zijn voor Nieuw-Guinea.

De redactie van het laatste lid van artikel XIX werd niet in over-
eenstemming geacht met de staatsrechtelijke verhoudingen binnen
het Koninkrijk der Nederlanden. Verantwoordelijk voor de buiten-
landse betrekkingen van Suriname en de Nederlandse Antillen ter
ener en voor Nederlands Nieuw-Guinea ter andere zijde is, met in-
achtname van de nieuwe regelen van samenwerking, in het bij-
zonder met Suriname en de Nederlandse Antillen, niet „Nederland”,
doch de Nederlandse Regering.

Men zou het op prijs stellen, indien de Regering haar standpunt
ten aanzien van de opmerkingen, hierboven weergegeven, kenbaar
wilde maken.

Aldus vastgesteld den 7den Maart 1950.

JONKMAN
REIJERS
TJEENK WILLINK
KUIPER
DE BRUIJN.

1471

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS
over het ontwerp van wet tot goedkeuring van het op
15 October 1948 te Londen tussen Nederland en Groot-
Brittannië en Noord-Ierland gesloten verdrag ter vermijding
van dubbele belasting en ter voorkoming van het ontgaan
van belasting met betrekking tot belastingen van inkomsten.

Nadat het Voorlopig Verslag der Commissie aan de Regering was
medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD

Aan de mede-ondertekening van de Minister voor Uniezaken en
Overzeese Rijksdelen a.i. en van de Minister zonder Portefeuille is
deze betekenis te hechten, dat zij mede de verantwoordelijkheid
dragen voor de bij artikel XIX van het verdrag geopende mogelijk-
heid tot uitbreiding van het verdrag tot overzeese gebieden.

Naar de mening van de ondergetekenden volgt uit artikel 1, eerste
lid, letter b, van het verdrag, dat zolang een uitbreiding als in
artikel XIX is bedoeld tussen partijen niet is overeengekomen, het
verdrag slechts voor het Koninkrijk der Nederlanden in Europa zal
gelden. Indien echter het verdrag tot een overzees gebied is uit-
gebreid — welk een uitbreiding door uitwisseling van nota's zal
plaats vinden —, zal de goedkeuring niet slechts voor het Rijk in
Europa gelden, doch ook voor het gebied, waarvoor de uitbreiding
geldt.

Nu de Republiek der Verenigde Staten van Indonesië na de souve-
reiniteitsoverdracht als een onafhankelijke en soevereine Staat is
erkend, is de republiek niet als een gebied van het Koninkrijk der
Nederlanden, in de zin van artikel XIX van het verdrag, te be-
schouwen. Uit dien hoofde zal het verdrag, op grond van genoemd
artikel, niet tot Indonesië kunnen worden uitgebreid. De republiek
zal dus desgewenst met het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië
en Noord-Ierland zelfstandig een verdrag kunnen sluiten. Overleg
tussen Nederland en Indonesië te dier zake zal kunnen plaats vinden
op grond van artikel 2 van de overeenkomst ter regeling van de
samenwerking op het gebied der buitenlandse betrekkingen (*Staats-
blad* no. J 570, blz. 17), terwijl overleg ingevolge artikel 3 van deze
overeenkomst moet plaats vinden, indien bij zulk een verdrag Neder-
landse belangen mochten zijn betrokken.

Het verdrag is indertijd ter kennis gebracht van Suriname en de
Nederlandse Antillen, opdat zij van de mogelijkheid tot uitbreiding
konden kennis nemen. Van beide Rijksdelen werd de mededeling
ontvangen, dat toetreding voorshands niet wenselijk werd geacht.
De uitbreidingsmogelijkheid kan inderdaad nog van belang zijn voor
Nieuw-Guinea.

De ondergetekenden zijn van oordeel, dat het gebruik van het
woord „Nederland” in het laatste lid van voornoemd artikel XIX
tot geen misverstand aanleiding zal kunnen geven. In verband daar-
mede geven zij in overweging in het bezigen van dit woord te
berusten.

De Minister van Financiën,
P. LIEFTINCK.

De Minister van Buitenlandse Zaken a.i.,
W. DREES.

De Minister voor Uniezaken
en Overzeese Rijksdelen,
J. H. VAN MAARSEVEEN.

De Minister zonder Portefeuille a.i.,
J. H. VAN MAARSEVEEN.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeling
van dit antwoord aan de Kamer haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld den 18den Maart 1950.

JONKMAN
REIJERS
TJEENK WILLINK
KUIPER
DE BRUIJN.